

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **K. T. H., nar. X**
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
se sídlem Na Pankráci 1918/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. MV-220673-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2022, č. j. OAM-14539-47/PP-2019. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

dle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. d) tohoto zákona, neboť se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, když účelově uzavřela manželství a na jeho základě bylo přiznáno státní občanství České republiky její dceři.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě namítala žalobkyně nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nesprávně ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobkyně formulace § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neznámá, že se může jednat o nekonečný výčet jednání, jimiž dojde k naplnění skutkové podstaty obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Takový výklad nemá oporu v zákoně, přičemž poukázala na obsah důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců. Zákonodárce měl v úmyslu primárně postihovat výslovně uvedená jednání, tedy účelové uzavření manželství a účelové prohlášení otcovství. Jelikož se nejedná o právní normu s neurčitou hypotézou, rozšířil žalovaný normu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně poukázala na to, že podala žádost o přechodný pobyt na základě skutečnosti dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a současně doložila řadu listinných důkazů prokazujících její péči o nezletilou dceru. Důvod zamítnutí žádosti, jak jej aplikoval a odůvodnil žalovaný, leží mimo předmět správního řízení, a proto napadené rozhodnutí nesplňuje požadavek na řádný soulad výroku a odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně zdůraznila, že podala žádost o přechodný pobyt na základě skutečnosti dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaný opřel napadené rozhodnutí o důkazy pořízené v jiném správním řízení, a naopak neprovedl žalobkyní navrhované důkazy doplňující dokazování k péči žalobkyně o dceru, ač byl povinen zjistit stav věci k meritu žádosti. Žalovaný rovněž neprovedl účastnický výslech podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tím byla žalobkyni upřena možnost uplatňovat ve správním řízení důkazy svědčící v její prospěch. Žalobkyně sice měla možnost vyjádřit se k podkladům, leč důvodně předpokládala, že se žalovaný bude zabývat meritem žádosti.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí, a to z důvodu, že správní orgány hodnotily provedené důkazy výhradně tendenčně v její neprospěch. Odkázala na stranu 5 prvostupňového rozhodnutí, kde byl tam uvedený závěr formulován na základě protokolů o výsledku svědka Z. a jeho matky, které byly sepsány dne 16. 3. 2022, sp. zn. OAM-21772/PP-2018. Dále odkázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 8. 2020, sp. zn. 0 P 79/2020, kterým byla nezletilá dcera žalobkyně svěřena do její péče a ve kterém není zmínka o tom, že by pan Z. nebyl otcem. Nebyla podána ani žaloba na popření otcovství. Nadto správní orgány formulovaly své závěry opětovně také na základě úředních záznamů sepsaných s panem Z. a jeho matkou, přičemž oba záznamy byly sepsány podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a to dne 3. a 5. 4. 2019, a nejsou součástí správního spisu, tudíž jsou procesně nepoužitelné.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě označila žalobkyně závěry napadeného rozhodnutí za nepřiměřené a nepřezkoumatelné vzhledem k dopadu jak do jejího soukromého a rodinného života, tak i života její nezletilé dcery. Prvostupňový orgán nevycházel ze Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

závěrů vyslovených v bodě 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2021, č. j. 7 Azs 414/2021-36, a v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 11. 2021, sp. zn. MV-97685-15/SO-2019, které se týkaly nedostatečného zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně i nezletilé dcery v rámci rozhodnutí předešlých. Závěry správních orgánů nekorespondují se skutečným stavem věci. Prvostupňový orgán nezohlednil doložené listinné důkazy prokazující zázemí žalobkyně na území a skutečnost, že nezletilá dcera je státní občankou České republiky. Úvahy o státním občanství X nezletilé dcery nemají důkazní podklad. Prostřednictvím neudělení pobytového oprávnění žalobkyni nemůže být nezletilá dcera nucena k opuštění území. Možnosti podání žádosti o jiná pobytová oprávnění jsou velice omezené, ne-li nulové. Prvostupňový orgán měl vzhledem k věku nezletilé dcery a jejímu občanství přihlídnout zejména k čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Za situace, kdy je pro žalobkyni fakticky nemožné získat jiné pobytové oprávnění prostřednictvím podání na zastupitelském úřadu v domovském státě, má žalobkyně dopad napadeného rozhodnutí za nepřiměřený. Dále v rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu správní orgány rozporovaly rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 a procesní taktiku žalobkyně, přičemž se jedná o otázku ležící mimo předmět řízení. Žalovaný byl povinen vycházet z toho, že nezletilá dcera byla svěřena do péče žalobkyně a otci byla uložena povinnost platit výživné. V řízení nebyl prokázán opak. Žalovaný též nezohlednil žalobkyni doložený těhotenský průkaz prokazující opětovné těhotenství, nyní prokazované rodným listem dcery.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán ve výroku svého rozhodnutí specifikoval, jakým jednáním se žalobkyně dopustila obcházení zákona, a je zřejmý i důvod zamítnutí žádosti. Text § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců obsahuje dva výslovně uvedené příklady obcházení zákona, ovšem právní norma je uvedena slovem „zejména“, z čehož vyplývá, že se nejedná o konečný výčet a obcházení zákona může být shledáno i v jiných případech. Skutečnost, že žalobkyně o nezletilou dceru pečuje, nebyla prvostupňovým orgánem zpochybňována.
7. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2021, č. j. 57 A 146/2019-58, přistoupil prvostupňový orgán k dokazování a objasnění skutečného stavu věci. Za tímto účelem předvolal dne 14. 2. 2022 žalobkyni, pana Z. a jeho matku k výsledku. Dostavil se pan Z. a jeho matka, žalobkyně nikoli, tudíž nese následky neposkytnutí součinnosti při projednávání své žádosti.
8. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se prvostupňový orgán přiměřeností rozhodnutí náležitě zabýval na straně 8 až 11 svého rozhodnutí. Závěry mají oporu ve správním spisu a nejsou v rozporu s čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Vzhledem k nízkému věku nezletilé dcery jí případné přestěhování do X nemůže způsobit nedovolenou újmu. Žalobkyně žádné konkrétní skutečnosti neuvedla. Žalobkyně se dovolávala práv dítěte, kdy ovšem přehlíží skutečnost, že nezletilá dcera nabyla státní občanství pouze v důsledku nelegálního jednání žalobkyně. Na jedné straně se státní občanství nezletilé dcery jeví jako silný argument o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí, na druhé straně stojí zjištění, že žalobkyně nemá žádné trvalé vztahy s českým prostředím, nebo to alespoň netvrdila, ve X má rodiče, tedy rodinné zázemí, na území nemá žádné majetkové zájmy, též netvrdila a nedoložila zdravotní problémy, které by bránily návratu do země původu i s nezletilou dcerou. Nezletilá dcera je ve věku, kdy existuje reálná možnost jejího začlenění do života ve X. S matrikovým otcem nemá žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

kontakt a ten se na její výchově nijak nepodílí. K jiným pobytovým oprávněním žalovaný uvedl, že si žalobkyně může podat žádost o vízum za účelem strpění pobytu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
11. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
12. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
13. Předně vzhledem k tomu, že žalobkyně namítla nedodržení závazného právního názoru z rozsudku sp. zn. 7 Azs 414/2021 (relevantní pro toto řízení), zatímco žalovaný poukazoval na to, že dodržel závazný právní názor z rozsudku sp. zn. 57 A 146/2019 (řízení vedené o jiné, obdobné žádosti), soud uvádí, že žalobkyně podala žádosti dvě, přičemž řízení, včetně soudních, se vedla paralelně. V řízení, které bylo pokračováním řízení o první žádosti žalobkyně, byl dne 16. 3. 2022 proveden výslech pana Z. a jeho matky, toto řízení však bylo následně zastaveno (a dané rozhodnutí není předmětem tohoto soudního řízení). Soud přitom zdůrazňuje, že oba zmíněné rozsudky uložily správním orgánům provedení výslechu, tudíž výsledkem provedeným v paralelním řízení správní orgány dostaly závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku sp. zn. 7 Azs 414/2021; viz níže k hodnocení důkazů. Z rozsudku sp. zn. 7 Azs 414/2021 dále vyplývá, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života, k dodržení tohoto závazného právního názoru rovněž viz níže.
14. Soud poukazuje na skutečnost, že § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo do právního řádu implementováno v návaznosti na úpravu obsaženou ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen „směrnice o volném pohybu“), a to zejména článek 35 a recitál 28, dle nichž mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků, přičemž veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v uvedené směrnici. I v případě směrnice o volném pohybu je uveden účelový sňatek pouze jako příklad „obcházení zákona“, které spočívá ve zneužití práv nebo v podvodném jednání.
15. Žalobkyně ve své argumentaci pouze obecně odkázala na důvodovou zprávu k zákonu o pobytu cizinců, soud vycházel zejména z důvodové zprávy k jeho novele, zákonu č. 379/2007 Sb., dle níž: *„Vzhledem k tomu, že vedle případů tzv. „účelových sňatků“ byly zaznamenány případy i jiných účelových jednání, jejichž cílem bylo získat oprávnění k pobytu, je navrhaná dílce upravena tak, aby pokryla všechny takové případy. Současně bylo upuštěno od výslovného stanovení toho, že tento důvod nelze použít, pokud se z tzv. „účelového sňatku“*
Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

narodilo dítě nebo bylo v době trvání manželství dítě nezrušitelně osvojeno. Ani v těchto případech totiž nelze vyloučit účelovost sňatku, tuto skutečnost však bude nezbytné v konkrétním případě posoudit v rámci příslušného správního řízení, a to i s přihlédnutím [k] zájmům nezletilého dítěte“.

16. K pojmu obcházení zákona se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 119/01: *„Jednání in fraudem legis představuje postup, kdy se někdo chová podle práva, ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího“.* V kontextu nynějšího případu bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobkyně uzavřela manželství s panem Z., a to v situaci, kdy věděla, že je těhotná a uzavření manželství s občanem České republiky zajistí svému dítěti státní občanství České republiky, které poté bude moci použít k získání pobytu na území. Takové jednání zcela jistě naplňuje definici obcházení zákona ve smyslu nálezu Ústavního soudu, neboť samotné jednání žalobkyně nebylo protiprávní, když je nepochybné, že měla právo uzavřít manželství, avšak takové jednání bylo vedeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění na území. Skutečnost, že jednání žalobkyně bylo vedeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění, vyplývá z obsahu správního spisu, zejména z protokolů o svědecké výpovědi pana Z. a jeho matky ze dne 16. 3. 2022. Z těchto protokolů je zjevné, že mezi panem Z. a žalobkyní neexistoval v minulosti skutečný partnerský vztah a veškeré jednání týkající se uzavření manželství a předstíraného společného soužití bylo vedeno za jednotným a výlučným účelem získání pobytového oprávnění žalobkyně. Soud dodává, že žalobkyně se k výsledku nedostavila, což, jak správně podotkl žalovaný, jde k její tíži. Fakt, že správní rozhodnutí uvádějí, že výsledky svědků odpovídají závěrům obsaženým v záznamech Policie ČR, které byly správními soudy shledány nedostatečnými, nelze považovat za porušení závazného právního názoru. Ten byl dodržen provedením výsledků, které tvoří těžiště důkazů. Konstatování shodnosti závěrů výsledků a záznamů toliko dokresluje situaci.
17. Pokud se jedná o samotné znění § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, souhlasí soud s názorem správních orgánů, že výslovně uvedená jednání naplňující definici obcházení zákona jsou pouhým demonstrativním výčtem. Předně tak lze usuzovat ze skutečnosti, že samotnou podstatou § 87e odst. 1 písm. d) je to, že *„se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území“.* Následně uvedené dva případy obcházení zákona jsou uvozeny slovem „zejména“, kterým je dán důraz na skutečnost, že se jedná o nejčastější formy obcházení zákona. Dále soud vycházel z důvodové zprávy, citované výše, ze které je zjevná snaha zákonodárce rozšířit definici obcházení zákona tak, aby pokrývala veškerá jednání spočívající v obcházení zákona, nikoli výlučně účelové sňatky nebo účelové určení otcovství. Samotná směrnice o volném pohybu taktéž nijak neomezuje právo členského státu stanovit opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu. Žalobkyni lze dát za pravdu, že právní norma obsažená v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemá neurčitou hypotézu. To však nemá žádný význam pro posouzení v nynější věci, neboť jak soud uvedl, podstatou právní normy § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je postihování jednání žadatelů, kteří se dopustili jakéhokoli obcházení zákona za účelem získání pobytového povolení na území. Následně uvedený demonstrativní výčet typického obcházení zákona již v sobě neobsahuje dispozici, nýbrž slouží jako výkladová pomůcka.

18. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že byla žádost zamítnuta z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Tato část plně odpovídá právní normě § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a je zcela přiléhavá nynější situaci. Následně bylo ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí specifikováno, jakým jednáním se žalobkyně dopustila obcházení zákona, konkrétně tím, že účelově uzavřela manželství a na základě tohoto manželství bylo přiznáno státní občanství České republiky její nezletilé dceři. Okolnost, že žalobkyně podala žádost na základě skutečnosti dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neznamená, že se nemohla dopustit uvedeného obcházení zákona, naopak je s ním spojena. Námitka prvního žalobního bodu není důvodná.
19. Žalobkyně tvrdila, že správní orgány hodnotily důkazy v její neprospěch a neprovedly jí navržené důkazy. Ty se měly týkat skutečnosti, že je matkou občana České republiky, o kterého pečuje. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zjevné, že tyto důkazy nebyly provedeny pro nadbytečnost, neboť správní orgány neměly pochybnosti o tom, že žalobkyně je matkou nezletilé dcery, která je občankou České republiky, a nebyly zjištěny pochybnosti o tom, že o nezletilou dceru pečuje. Prvostupňový orgán tuto skutečnost konstatoval na straně 8, 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně konkrétně netvrdila, jaká újma jí mohla být způsobena tím, že nebylo provedeno dokazování skutečnosti, že je matkou nezletilé dcery, o kterou pečuje. Stejně tak nebyl správní orgán povinen provést účastnický výslech žalobkyně za účelem prokázání těchto skutečností, o kterých nevznikly v průběhu správního řízení žádné důvodné pochybnosti. K tomu lze doplnit, že žalobkyně byla dne 14. 2. 2022 předvolána prvostupňovým orgánem k výslechu, leč nedostavila se k němu. Výslech sice měl být veden k problematice účelovosti manželství, nikoli k okolnostem péče o dceru žalobkyně, přesto to nasvědčuje účelovosti argumentace žalobkyně, která na jedné straně požaduje účastnický výslech, na druhou stranu nereaguje na předvolání. Nadto byla žalobkyni zaslána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 5. 9. 2022, č. j. OAM-14539-44/PP-2019. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobkyni bylo znemožněno uplatnění procesních práv souvisejících s tvrzením skutečností a jejich doložením. Námitka druhého žalobního bodu není důvodná.
20. K části námítky třetího žalobního bodu, která se týkala provedení dokazování správním orgánem, se soud vyjádřil výše. Správní orgány nerozporovaly skutečnost, že podle platné právní úpravy nabyla nezletilá dcera státní občanství České republiky, ani skutečnost, že žalobkyně je matkou nezletilé dcery. Správní orgány nerozporovaly závěry obsažené v rozsudku sp. zn. 0 P 79/2020, které jsou v souladu s obsahem rodného listu nezletilé dcery. Soud opětovně upozorňuje, že předmětem správního řízení a důvodem pro zamítnutí žádosti bylo obcházení zákona ze strany žalobkyně. Na této věci nemůže obsah rozsudku sp. zn. 0 P 79/2020 nic změnit. Žalobkyně neuvedla konkrétní argumentaci, pro kterou se domnívá, že správní orgány vyhodnotily skutečnosti v rozporu s rozsudkem, nebo skutečností, že pan Z. nepodal žalobu na popření otcovství. Správní orgány zjistily stav věci bez důvodných pochybností. Námitka třetího žalobního bodu není důvodná.
21. Prvostupňový orgán posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, včetně její nezletilé dcery na straně 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně netvrdila, že by na území měla vytvořené vazby, v zemi původu má rodiče a strávila tam převážnou část svého života. Na území nevlastní nemovitou věc a prostředky k živobytí si opatřuje nekvalifikovanou prací. Dále Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

poznámenal, že ze zamítnutí žádosti neplyne definitivní povinnost opustit území a nelze shledávat nepřiměřenost pouze v tom, že žalobkyně pečuje o nezletilou dceru. Prvostupňový orgán k osobě nezletilé dcery uvedl, že vzhledem k jejímu nízkému věku si nevytvořila silnější sociální vazby na někoho dalšího na území, přičemž s matrikovým otcem, panem Z., se nestýká. Žalobkyně nesdělila žádné informace k osobě otce dalšího dítěte, jehož těhotenský průkaz v řízení doložila (pozn. soudu, ani k žalobě doložený rodný list neobsahuje údaje o otci). Prvostupňové rozhodnutí nebránilo žalobkyni ve výkonu rodičovských práv a povinností, nezakazovalo jí styk s nezletilou dcerou a nebránilo jí v povinnosti podílet se na její výživě a výchově.

22. Žalovaný se k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí vyjádřil na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a dodal, že státní občanství nezletilé dcery se může jevit jako silný argument, avšak žalobkyně přehlížela skutečnost, že nezletilá dcera nabyla státní občanství v důsledku obcházení zákona ze strany žalobkyně. Dále žalobkyně netvrdila a nedoložila žádné trvalé vazby na území, ve X má rodinné zázemí, na území nemá nemovitý majetek, nemá zdravotní problémy. Nezletilá dcera je ve věku, kdy existuje reálná šance na její začlenění do života v zemi původu žalobkyně, přičemž s otcem nemá žádný vztah.
23. Uvedené posouzení správních orgánů vyplývá z obsahu správního spisu a soud s ním souhlasí. Stejně jako správní orgány odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018-45, ve kterém je uvedeno: *„Je-li prokázáno obcházení zákona ze strany rodičů, lze jim odeprít získání pobytového titulu odvozeného od účelově získaného státního občanství ČR jejich dítěte. Nelze přehlédnout, že s takto získaným státním občanstvím nezletilého již nic učinit nelze. Nezletilý T. je občanem ČR bez ohledu na účelové jednání jiných osob, které k získání tohoto občanství vedlo. To však bez dalšího neznamená, že tato skutečnost bude rozhodná pro kladné posouzení žádosti stěžovatele. Účelem zjednodušených podmínek pro získání pobytového oprávnění rodinnými příslušníky je především ochrana zájmů českého občana, respekt k jeho rodinnému a soukromému životu, na což má ústavně garantované základní právo, nikoli následná legalizace pobytu jeho rodinných příslušníků (...) Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení.“*
24. Z žaloby není zřejmé, proč se žalobkyně domnívá, že správní orgány neposoudily ji předložené důkazy a skutečnost, že nezletilá dcera je státní občankou České republiky, když tyto skutečnosti správní orgány posoudily, jak bylo shrnuto výše. Soud neshledal ani porušení Úmluvy o právech dítěte, jak namítala žalobkyně. Fakt, že žalobkyně nemusí mít možnost získat jiné pobytové oprávnění, je nutné posuzovat ve spojení s jejím jednáním, kterým úmyslně obcházela zákon s cílem získat pobytové oprávnění. Tento následek pak nelze brát jako okolnost svědčící ku prospěchu žalobkyně při posuzování negativního dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Námitka čtvrtého žalobního bodu není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

25. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. listopadu 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu